

ZDRAVOTNICTVĚ • BEZ HRANIC - 2

Státeda, 07 zĀĀ-2016

Fenomén "odlouení" jako páina - doel jsem k názoru, že nedostatek společenské soudržnosti je součástí obecního jevu, který nazývám "odlouení". Je to vnitřní duchovní izolace jednotlivých lidí od společnosti, od její minulosti a budoucnosti. Rozpadají se všechny duchovní společenstva, která vyžadují spolupráci, solidaritu, věrnost, jednotu, zodpovědnost atd. Zůstávají jen nezavazující vztahy v méně hodnotných společenstvích různých klubů, politických stran, firem, zájmových spolků.

Takové vztahy lze snadno zrušit, nevznikají závazky. Individualismus není páimo sobectví, ale odlouenecký altruismus je nezávazný, je to emotivní impulsivní pomoc, má se kdykoliv zrušit, je to jen pokračování hédonismu. V rámci "odlouení" se rozpadá rodina, obecní společenstvo, národ. Slova jako vlastenectví, manáelská věrnost, věrnost zásadám a ideálům, se stala sprostými slovy a jsou ze slovníku vyřazována, protože odlouenecká (individualistická) společnost je nechce slyšet. Zde bych si dovolil několik poznámek: Individualismus do nějaké míry je nutný, je nutná individuální zodpovědnost, individuální svoboda. Jakmile se ovšem svoboda stane úelem sama o sobě, je to páiznak rozpadu a odlouení. Relativismus je myšlenkovým výsledkem "odlouení", v rámci tohoto myšlení je totiž společenská soudržnost nepotřebná a proto je možné společnost rozláhat, nebrat na zřetel její potřeby a klidně dovolit i ty jevy, které jsou společností a její budoucnost zhoubné, třeba propagace homosexuality, prosazování profesních úspěchů jen pomocí mateřství, páesahující tolerance ke zločinosti a agresivním etickým. Nemysleme si, že "odlouení" je výhrou produktem liberalismu, mnohem více jej podporuje sociální zabezpečení, které nahrazuje rodinnou solidaritu. Rodina potom není nutná, dítě je jen pro uspokojení instinktů, které se ovšem mohou realizovat náhradně třeba psíkem, člověk je zajištěn dachodem a výpůjčím zdravotnictvím, nepotřebuje spolupracovat, vytvářet vztahy solidarity je potom mohl zpřístupnit využívat. Nepotřebuje tedy solidární společenstvo, nepotřebuje rodinu, obec, národ, stačí jen natahovat ruku ke státu a remcat. Zaátek procesu "odlouení" vyjádřil u. E. Kant svým řením: "Úelem sám o sobě". Tím chtějí lidé, že se člověk u neslouží Bohu, ani jinému člověku, ale jen sám sobě. To se prosazovalo spíše kolektivně, tedy: lidé jsou úelem sami o sobě. Tím se je mohly uplatnit kolektivistické ideje (národní a sociální). Po jejich zániku u nestálo nic v cestě prohlášení jednotlivce úelem sama o sobě. To se dnes výrazně zobrazuje v životním stylu "singl". Na Západě tento trend začal v sedesátých letech s nastupující novou generací, která odmítla tradiční hodnoty, konzumerismus a hédonismus se staly páednostním ideálem a k tomu se začaly vytvářet navazující ideje "osvobození" člověka. Člověk se má osvobodit nejenom tam, kde je to opravdu nutné a nepostihuje to zájmy společnosti, ale za každou cenu i na úkor společnosti, protože jinak by nebylo možné ideály "osvobození" vůbec realizovat. Český filozof J. Patočka a jeho následovník prezident V. Havel byli hlasateli tohoto trendu "osvobození" člověka, které mělo být vlastně osvobozením od komunistického a nacionálního kolektivismu. Jenže "osvobozením" vzniklo to, co člověk izoluje od společnosti, rozkládá páirozená společenstva (rodinu, národ), "odlouení" je nastartováno a prohlubuje se dalším procesem, kdy je sice člověk "osvobozen", ale nestáčí mu to, nechce páebírat zodpovědnost, žít hédonicky a pokračuje v tomto trendu "osvobozování se od všeho, od čeho se osvobodit lze". Pravidla nových životních stylů nemají žádný blok, žádnou hranici, dovolují extremizaci "osvobození". Fenomén "odlouení" je vlastně jakýmsi páehnaným "osvobozením" tam, kde to se svobodou u nesouvisí a pokračuje izolací. Havel si to ovšem uvědomoval, vyvíjel na Pražském hradě srdce a hlásal lásku. To ovšem bylo jen prázdné gesto do prostoru, ve kterém nemohlo být pochopeno. Takoví lidé soudržnost popou a potom, když vidí následky, vyznávají lásku.

ZÁVĚŠREM:

Pochopit výraz "odlouení" není možné tak snadné, je to komplexní pojem jakési izolace od všeho. Nejen lidí od sebe a od společnosti, ale též od minulosti (od tradic, od rodinné posloupnosti, od minulosti svého rodu) a od budoucnosti (nezájem o budoucnost svého rodu, svého národa, své obce). Vše to probíhá a probíhá, vidíme to na tom, že lidé u své páedky nepohybují, že nedělají pohybné obědy, nevodí své děti (pokud je vůbec rodiče, dítěle je kariéra, peníze a hédonický život atd. Obnovit soudržnost nelze jen v jisté oblasti - zdravotnictví, a v celé společnosti, protože fenomén je to komplexní (partnerství nejen mezi živými, ale i mrtvými a dosud nenarozenými) jednotlivé jeho segmenty se podporují. Jistě mi ideologičtí oponenti budou vyčítat obhajobu kolektivismu, který je páednostní. Člověk je ovšem společenský tvor a v kolektivu žít musí (alespoň většinou) pokud má existovat následující generace, musí žít v rodině a v sociálním společenství vytvářejícím materiální hodnoty. Pokud se individualismus páene, podstatná společenstva se rozkládají a takový soubor lidí zaniká atakem jiných soudržných společenstev (muslimů), zaniká chaosem a vyměním. Pokles zdravotnické morálky indikuje, že u tento proces silně pokračuje. V tomto článku kritizují společenské jevy, nikoliv jednotlivé lidi, kteří v tomto souboru jednotlivců dnes žijí, proti existenci prostě se vzbouřit nemohou a musí se páizpůsobovat paradigmatu doby. VLASTIMIL PODRACKÝ